

Димитър Бежански

Аууу, Стойчоооо!

Странен е нашият град, странни неща стават в него. Ето, в последните години например, се появиха много екстрасенси. Горе-долу всеки втори жител на града е екстрасенс. И говори с Бога. Наплодиха се и много бизнесмени. Те пък говорят с мобифони. А има и такива, които говорят с Бога посредством мобифон.

Наблюдавали сме следната сцена в кварталната кръчма:

Човек долепва мобифона до бузата си и казва:

– Боже, дай една мастика!

Сервитьорът Божко търчи и след малко мастиката: трак! – на масата.

Иди, че бъди атеист при това положение!

Впрочем атеистите съвсем изчезнаха. Всеки в града вече вярва в нещо. Едни вярват в Христос, други в Буда или в Мохамед, но най-много вярват в застрахователните фирми. Защото практиката показва – ако не вярваш в застрахователните фирми и не се застраховаш – я ток ще те тресне, я пистолет, я пък пожар ще те сполети.

Появиха се в нашия град и зелени човечета. Няколко жени забременяха от тях а няколко мъже ядоха бой. По същото това смутно време на бой и забременяване една врачка-екстрасенс от цигански произход говори с Бога, изясни въпроса на най-високо ниво и каза, че не са туй зелени човечета, душко, туй са от зелените патрули, дето заран клечат край реката, а вечер пият гроздова в парка, обаче битият си е бит, а забременелият – забременял.

Същата тази врачка-екстрасенс разказваше и за друга странна случка, която се случила в нашия град. Както си вървяла тя една сутрин през площада, отивала по нейни си – екстрасенски работи, изведнъж паметникът на Хаджи Димитър я попитал:

– Каж ми, сестро, де е Караджата?

– Онемях! – кръстеше се екстрасенската. – Онемях, душко, щото как да му кажа, че Караджата е в бараката на свекър ми?!

После, когато наистина намериха бюста на войводата там, свекър ѝ я бухна с парче от бордюр и тя съвсем онемя, но за кратко.

И още много, и много странни неща ставаха в нашия град, но последното, което се случи, дава надежди, че работите ще тръгнат на добре.

Оня ден заваля дъжд. Друг път, като завали и загърми, алармите на колите почват да вият както си вие аларма. Една вие „инуу-минуу“, друга вие „ауа-ауа“, трета вие „пю-пюкъррр“, а сега като загърмя и затрещя, алармите пак се включиха, обаче една вика „инуу-минуу, Пешооо!“ , друга вика „аууу, Стойчооо!“ , а трета направо псува – „пю-пю-къррр,

мамка ви бандитска, пак ли ме краднете, пю-пю-пю, вашшшта мама!“.

Ей затова в града си мислим, че работите отиват на към добро, на към нормализиране, понеже, щом машината вземе да се очовечава, това предсказва, че и хората скоро ще се очовечат. Даже и екстрасенсите са на същото мнение. Макар че кой знае?

КРАЙ

© 2001 Димитър Бежански

Източник: <http://bezmonitor.com>

Публикация:

Димитър Бежански, „Търся французайка“, ISBN 954-715-099-5
(с) Димитър Бежански, 2001, (с) Доньо Донеv, 2001, (с) ВСУ „Черноризец Храбър“ –
Варна, 2001

Публикува се на <http://bezmonitor.com> с любезното съгласие на автора.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3007>]